

[Ulrich.]

Regeringens Forslag viser en fuldstændig Mangel paa Forstaaelse af eller, hvad der er endnu værre, maaske en Laden haant om Krisens virkelige Aarsag. Vi Landmænd, der som selverhvervende gennemlevede Landbrugs-krisen i Begyndelsen af 90'erne, og som ogsaa nu har gennemlevet denne Krise, vi kan tale med om, hvad Landbrugs-krise er, og vi kan ikke undlade at drage en Sammenligning mellem Krisen i Begyndelsen af 90'erne og den Landbrugs-krise, vi er inde i i dette Øjeblik. Landbrugs-krisen i Begyndelsen af 90'erne var lige saa alvorlig som den nuværende. Priserne paa Landbrugsprodukterne svigtede fuldt og helt, man fik bogstavelig intet for sine Varer, og Landmændene blev forarmede i Bund og Grund. Man fik den Gang ingen Hjælp fra det offentlige, Landmændene maatte selv klare sig ud af Krisen, og de gjorde det ved at spænde Livremmen ind, ved at føre en overordentlig nøjsom Tilværelse, og der gik 7 lange Aar, inden Smerten fra Krisen var overvundet i Landbruget. Men hvad var det, der den Gang bar ud over Krisen? Det var det, at Samfundet den Gang var maadeholdent overfor Landbruget. Samfundet var ikke som nu indstillet paa at plyndre Landbruget gennem Skattepaalæg. Det, som i Virkeligheden er det allerfarligste i dette Øjeblik, er, at der gennem Aarene er paalagt det danske Landbrug en Særbeskatning af en saa gennemgribende, ødelæggende Art, at Landbruget i Virkeligheden staar fuldstændig magtesløst overfor Situationen. Nu foreslaar man gennem det Forslag, vi her behandler, en øjeblikkelig Hjælp og foreslaar at betale et Aars Skatter for det Landbrug, som man har paalignet Skatter af en saadan Størrelse, at Landbruget ikke kan bære dem. Det skal erkendes, at dette selvfølgelig er en Hjælp, men den er aldeles ufyldstgørende overfor Krisen. Der skal meget, meget mere til, og dersom den højtærede Regering tror, at den, efter at disse Forslag er vedtaget, vil kunne lægge sig til Hvile og mene, at nu er alting godt, saa kommer den til at tro om igen. Der vil rejse sig et stærkere og stærkere Krav ude i Befolkningen, ude blandt Landmændene om at faa foretaget Foranstaltninger, som virkelig vil kunne hjælpe ud over Krisen, og disse Krav vil den højtærede Regering ikke kunne modstaa.

Jeg sagde, at disse Forslag er ganske ufyldstgørende, og jeg beklager i høj Grad, at Regeringen ikke har kunnet gaa ind paa de Tanker, der har aflejret sig i det af det konservative Folkeparti fremsatte Krise-

forslag. Jeg beklager i endnu højere Grad, at Partiet Venstre heller ikke har kunnet gaa ind for de Tanker, der afspejlede sig i dette Forslag, et Forslag, som efter min Mening vilde have en afgørende Betydning for alle de kriseramte Landmænd, der i Øjeblikket er stedt i Nød; thi det, disse Landmænd i Øjeblikket trænger til, er en midlertidig Hjælp, et Laan, hvorved de kan komme fremad paa ny. Et saadant Laan, ydet til en forholdsvis billig Rente og med en lang Afdragsfrist, afpasset efter vedkommende Landbrugs Krav, vilde have været en overordentlig effektiv Støtte. Det kan jo ikke hjælpe noget, at man efter det her foreliggende Forslag yder en Landmand, som skal bruge 1 000 Kr. for at komme frem paa ny, 200 Kr., for det hjælper ham ikke, og det kan ikke hjælpe noget at give en Landmand, som skal bruge 4 000 Kr. for at komme fremad paa ny, 1 000 Kr., for derved kommer han ikke fremad paa ny. Selvfølgelig er det at give vedkommende saa mange Penge, at de kan betale de Renter, de skylder, en Hjælp, men det er ikke nogen Hjælp, der hjælper til at komme fremad, og det var jo det, man skulde naa, naar man vilde tænke paa fra Staten at yde Landets bærende Erhverv en virkelig effektiv Støtte.

Jeg forstaaer ikke, at Partiet Venstre ikke har kunnet gaa ind paa en Forhandling med mit Parti om vort Kriseforslag. At man pure afviser et saadant Forslag, tyder i alt Fald for mig paa, at Venstre ikke har haft reelle Hensigter, naar de stod overfor at skulle yde Hjælp til det danske Landbrug, og de Udtalelser, man har hørt i Dag fra Partiet Venstre her i Salen, bekræfter denne min Formodning. Thi er der en eneste af alle de Talere af Partiet Venstre, som har haft Ordet, der har anvist en eneste Smule Vej frem i denne Situation? Det kunde dog være rart, om man, naar man kritiserer saa stærkt, samtidig vilde anvise Veje, man kunde gaa. Venstre har kun det Forslag, som vi ogsaa har til Behandling her, og som de har stillet som Ændringsforslag, dette Forslag, som jeg betragter som overordentlig slet. Jeg skal nærmere motivere hvorfor. Venstre gaar i sin Krisehjælp ind for dette, at man skal yde Laan til Akkord. Det er efter min Mening den mest uretmæssige Maade, hvorpaa man kan hjælpe en Landmand ud over hans Vanskeligheder. Man kræver, at ene den Mand, der i god Tro har rakt Landmanden en hjælpende Haand, har laant ham Penge til hans Bedrift, skal betale den Landmands Gæld, som har laant Penge af ham. At yde